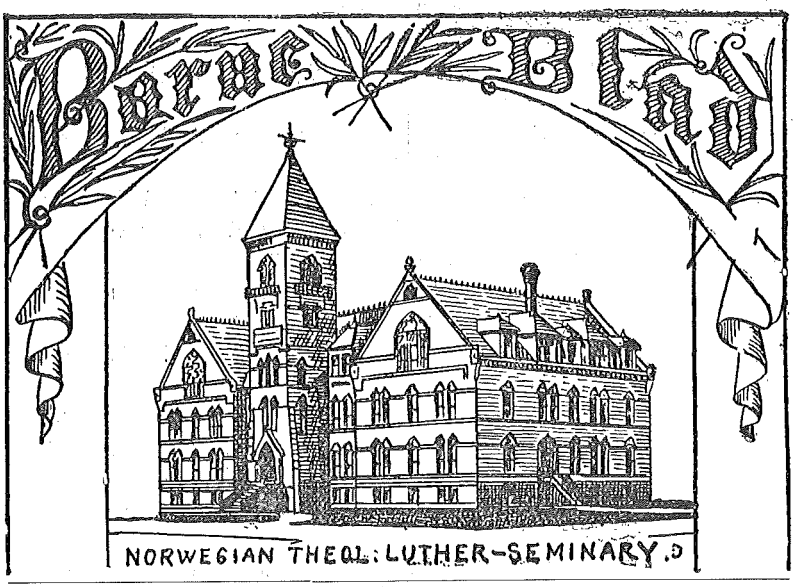

No. 44. | 3dje November 1889. | 15de Aarg.

Den sinte Nabo.

(Slutn. fra forr. Nr.)

Sommeren gik og Efteraaret kom. Blomsterne visnede, Løvet faldt af Trærne, og de muntre Fugle hørte op at synge.

En Aften kom Anton Møller hjem og sagde til sin Kone: „Jeg har ikke seet vor Nabo i længere Tid; han skal være syg, og den Kone, som pleiede at styre Huset for ham, har forladt ham. Nu har han kun en liden Pige hos sig, som ikke forstaar sig paa noget. Vil du ikke koge lidt Vinsuppe til ham, saa skal vi se, om han vil tage imod den."

„Det vil jeg gjerne", svarede Fru Møller, „men hvem skal bringe ham den? Børnene tør vist ikke fordriste sig til at gaa ind til ham."

„Lad mig prøve paa det, Mor!" bad Vilhelm.

Suppen blev kogt, og henimod Middag stod Vilhelm med den udenfor Haakensens Dør. Han bankede paa, men der kom intet Svar — han bankede igjen og raabte: „Maa jeg komme ind?"

„Nei, gaa bort!" lød en Stemme inde fra Stuen, men Vilhelm blev ubevægelig staaende.

„Haakensen!" raabte Vilhelm til ham, „min Mor sender mig med noget Vinsuppe til Dem." — Intet Svar. „Dersom De vil lade mig komme ind og være Dem en smule behjælpelig, skulde det glæde mig meget", vedblev Vilhelm, og da han ikke fik Svar, tog han Mod til sig, lukkede Døren op og nærmede sig frygtsomt den gamle Mand, der bleg og afkræftet sad i sin Lænestol. Haakensen tog stiltiende imod Vinsuppen, smagte paa den og syntes at finde Behag i den.

„Hvis De ønsker det", sagde Vilhelm

venlig, „ved jeg, at Mor gjerne vil komme ind og se til Dem og hjælpe Dem med, hvad hun kan."

Haakensen svarede hverken ja eller nei, men Vilhelm optog hans Taushed som Samtykke og sprang hjem for at fortælle, hvad han havde gjort. Faa Øieblikke efter gik hans Moder ind til den gamle Mand, gjorde Sengen tilrette for ham og gav ham en Kop The, som han lod sig smage godt. Da hun var iærd med at gaa, bad Haakensen om, at hun vilde tillade Vilhelm at komme over til ham henimod Aften.

Den lille Gut indfandt sig til den bestemte Tid og satte sig ved Ovnen, ventende paa, at Haakensen skulde begynde at tale.

„Kan du læse?" spurgte den syge endelig.

„Ja lidt."

„Saa kan du læse lidt for mig."

Men Vilhelm kunde ikke finde nogen passende Bog.

„Nuvel da! saa syng mig en af de Sange, som jeg har hørt dig af og til nynne i Gaarden."

Vilhelm istemte en smuk Sang, som han havde lært i Skolen, om Jesu store Kjærlighed til Menneskene. Da han havde sunget den tilende, bad den gamle Mand ham om at gjentage den.

„Ak, Jesus elsker ikke mig!" udbrød han med et dybt Suk; „den Sang er ikke skreven for mig!"

„Skal jeg synge en anden? — Eller, o, hvis jeg havde en Bibel!"

„Nei, ikke nu!" svarede den syge. „Kom hen til mig, min Gut, og lad mig tale lidt med dig. Det gjør mig saa ondt, at jeg hængte din Kanin! — Naar du kommer hjem, saa bed Gud om at tilgive mig, thi jeg kan ikke bede selv."

„Det har jeg allerede gjort mange Gange."

„Har du bedet for mig? Hvad kunde bevæge dig dertil? Troede du, jeg var saa ugudelig?"

„Ikke just derfor, men jeg tænkte, De var ikke lykkelig."

„Hvorfor? Fordi jeg dræbte din Kanin?"

„O nei! men jeg tænkte, De havde ikke mange, der holdt af Dem, og derfor troede jeg, at hvis Gud holdt af Dem, saa vilde han kunne erstatte Dem for alt andet."

„Men hvorledes kunde du bede for en, der har været saa ukjærlig mod dig?"

„Det har min Frelser lært mig."

Der blev ikke talt mere den Gang, men Dagen efter, da Vilhelm kom, laa Bibelen opslaaet paa Bordet ved Siden af den gamle Mand, og paa hans Begjæring læste Vilhelm et Kapitel deraf høit. Dette holdt han ved flere Dage i Træk, indtil Haakensen var saa vel, at han selv kunde læse.

Da den gamle Mand forlod sit Sygeværelse, var han et helt forandret Menneske og kom nu ofte over til Vilhelms Forældre, med hvem han i Fremtiden levede i den bedste og inderligste Forstaaelse. Vilhelms Plads var bestandig ved Siden af den gamle Mand, og dennes Haand hvilede i Almindelighed kjærtegnende paa den lille Guts Skulder, medens den for saa barske og haarde Stemme ofte hortes fromt at sige:

„Salige ere de fredsommelige, thi de skulle kaldes Guds Børn." (Børnev.)

———o———

Æslet og Drengen.

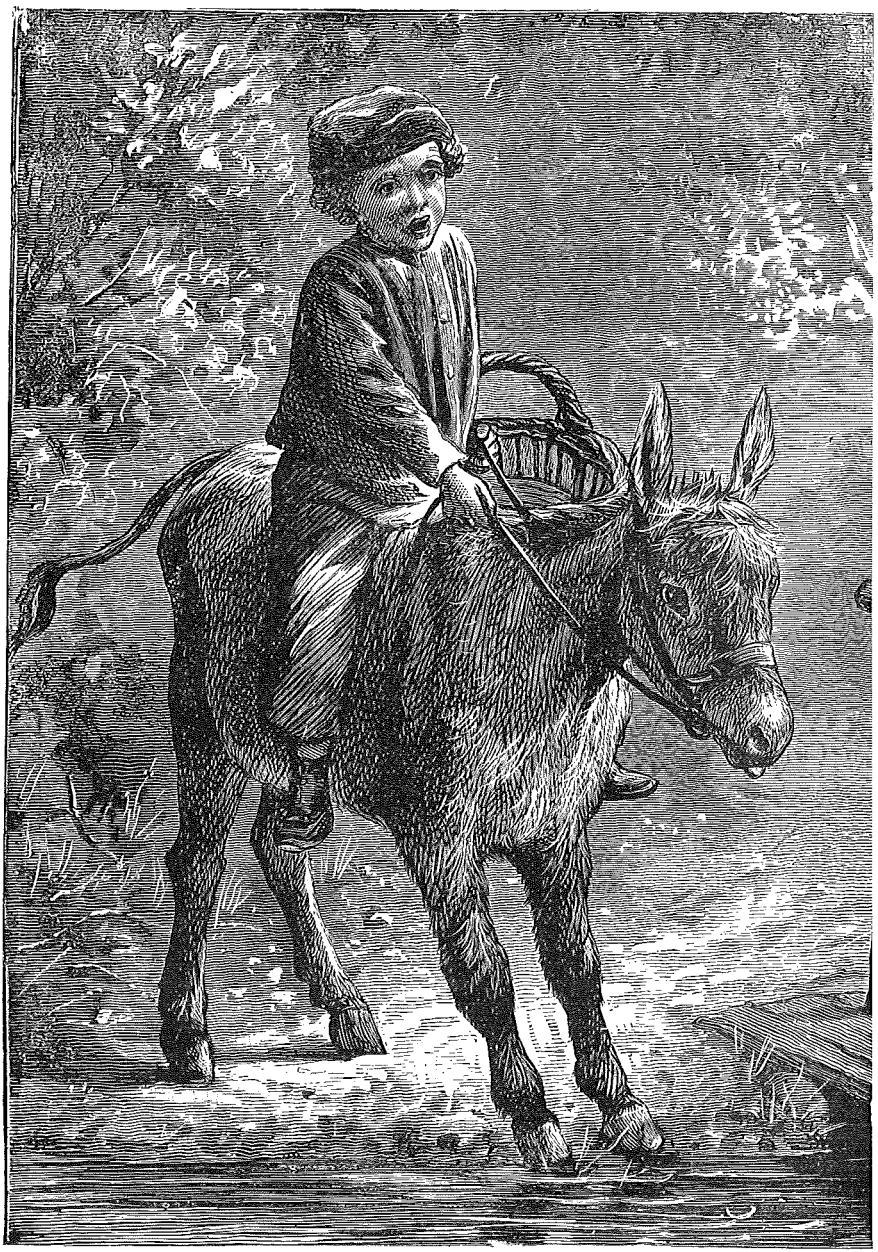

Kadiens Dom.

To Muselmænd, der sammen foretog en Reise gjennem en Ørken, havde efter Ankomsten til en liden Oase leiret sig ved en Bæk for at holde Maaltid. De havde netop taget frem nogle Smaabrød — den ene tre, den anden fem —, da en tredje reisende saaes at nærme sig. Han sporger, om han faar Lov til at deltage i deres Maaltid. Uden Opholdelser byder de ham gjæstfrit at tage Plads. Da de havde spist, tager Gjesten frem af en Folde i sin Klædning otte Guldstykker, hilser og rider sin Vei.

„Det er et simpelt Regnestykke", sagde den, som havde ydet de fem Brød til det fælles Maaltid, „jeg skal have fem Guldstykker og du tre."

„Nei", svarede den anden, „det var dog ikke Mandens Mening at betale Brødene; han vilde blot belønne vor Gjæstfrihed; jeg var ligesaa gjæstfri som du, og jeg skal have Halvparten. Jeg gjør Fordring paa fire af Guldstykkerne."

„Aldeles ikke", sagde den anden, „hvorfor skulde han da for otte Brød netop have otte Guldstykker?"

De blev ikke enige, og efter endt Reise gik de til nærmeste Dommer og forelagde ham Sagen.

„Spiste I alle tre lige meget?" spurgte Kadien.

„Ja" —. „Ja."

„Nu vel", fortsatte han, „saa skal du, som gav fem Brød, havde syv Guldstykker, og du, som gav tre Brød, have et Guldstykke. Det er ret!"

Havde Kadien Ret? Og isaafald hvorfor?

———o———

Hvad er Bøn?

En Dame spurgte en dovstum liden Pige ved at skrive paa en Tavle: „Hvad er Bøn?" Den lille Pige, som hverken havde hørt nogen bede, fordi hun var dov og aldrig havde kunnet fremsige nogen Bøn, fordi hun var stum, svarede, idet hun tog Blyanten og skrev:

„Bøn er Hjertets Ønske."

———o———

Gaade.

Jeg er stor og mægtig,
Jeg er høi og prægtig,
Og jeg bære kan det største Verk.
Jeg er ganske lille
Og du kan mig trille,
Men jeg kan dig gjøre sund og sterk.

G.

———o———

Kvitteringer.

Til det nye Skolelærer-Seminar i Sioux Falls.

Ved Past. Torgerson, som en Del af 2den Tønde-Indsamling i hans Menigheder: Ved Berthe Nilsen 0.83, Dina Samueline Larsen 2.54, Tomine Sofie Bilstad 1.45, Karl Tysten 1.57, Theodor Neste 1.10 Oscar J. Hove 0.59, Brita J. Hove 0.35, Ingri Burtness 1.00 og Karoline Johanne Knudsen 1.69. Tils. $11.12.

Ved Past. Johs. Halvorson, fra Cornelia Syse 1.22, Theodor Ludvig Berg 1.49, Alma Ellingboe 0.84. Tils. $3.55.

Sum: $14.67.

Til det theol. Seminar:

Ved Past. P. H. Dahl, fra Vangen Mgh.: P. Frengs Børn 2.00, Bergit'e Johnsen 1.00, Torger Nelsons Børn 1.50. Tils. $4.50.

Ved Past. Johs. Halvorson, samlet ved Børn i Norway Lake Mgh.: Ved Ingeborg Bendiksen 2.51, Oskar Torgersen 3.42, Johanna Hamre 1.35, Sofie Elletad 0.73. Tils. $8.01. Sum: $12.51.

Entered at the post office at Decorah, Ia., as second-class matter.

Den norske Synodes Bogtrykkeri, Decorah, Iowa.